

Небе-то. Кога ся вѣрихъхъ съ Райнъхъ удома си, ты и' приказа сичко що бѣ чула. Думы-тѣ на старец-атъ пролѣхъхъ въ душъхъ-тѣхъ на сиротъхъ Райнъхъ малко утѣшенкѣ и надежбѣхъ, ты ся умысли и каза:

— Да не си сънувала това на сънь?

— Нѣ, не съмъ сънувала, отговори Неда. Азъ като че сега чувамъ: помежду царевы-тѣхъ слугы има избранъ, като Петъръ ключарь царствина небеснаго, поговори съ него..... Тия думы сочъхъхъ на Обрениа. Азъ още по вече повѣр'вахъ, кога той ны посрѣщихъ на стлѣбъхъ-тѣхъ.

— Обрениа е добъръ старецъ, обичаше тейка, але съ кой начинъ той ще ми помогне, отговори Райна.

— А Богъ знае, каза Неда. Доклѣ още не е дошла Тулла. Азъ ще излѣзъхъ при него.

Неда ся затече вѣнъхъ изъ одажъхъ тѣхъ, и видѣ че Обрениа сѣди на лавкѣхъ подъ стрѣхъхъ-тѣхъхъ умыслениа. Ты наблизи до него страшливо и му каза, помози Богъ, Обрениа.

— Далъ ти Богъ добро, Недо, отговори той. Що имашъ да кажешъ?

— Каквы облаци на небе-то, продума Неда, кои-то не знааше що да каже.